

Bruksela, 17 października 2019 r.
(OR. en)

13171/19

SOC 672
EMPL 508
ECOFIN 879
EDUC 409
SAN 432
GENDER 44
ANTIDISCRIM 39

NOTA

Od:	Komitety Stałych Przedstawicieli (część I)
Do:	Rada
Dotyczy:	Gospodarka dobrobytu – Projekt konkluzji Rady

Delegacje otrzymują w załączeniu projekt konkluzji Rady na powyższy temat.

Przedłożony z inicjatywy prezydencji fińskiej tekst zyskał akceptację delegacji na posiedzeniu Komitetu Stałych Przedstawicieli (część I) 16 października 2019 r., z wyjątkiem delegacji Bułgarii, która zgłosiła zastrzeżenie weryfikacji do zmian wprowadzonych w pkt 24 i 27.

Zmiany w stosunku do poprzedniej wersji (dok. 12613/19) zostały oznaczone **łustym drukiem**.

Rada EPSCO jest proszona o przyjęcie przedmiotowych konkluzji Rady na posiedzeniu w dniu 24 października 2019 r.

Projekt konkluzji Rady na temat gospodarki dobrobytu

UZNAJĄC, że:

1. Gospodarka dobrobytu to kurs polityki i podejście do sprawowania władzy mające na celu postawienie ludzi i ich dobrobytu w centrum procesu kształtowania polityki i procesów decyzyjnych. Podczas gdy dobrobyt ludzi to wartość sama w sobie, idea gospodarki dobrobytu kładzie nacisk na wzajemnie wzmacniający się charakter dobrobytu i wzrostu gospodarczego. Uwzględnienie dobrobytu we wszystkich obszarach polityki ma zasadnicze znaczenie dla wzrostu gospodarczego Unii, jej produktywności, długoterminowej stabilności fiskalnej i stabilności społecznej.
2. Dobrobyt obywateli jest jednym z głównych celów Unii Europejskiej. Gospodarka dobrobytu kieruje uwagę na cel istnienia Unii zapisany w Traktatach oraz w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Stworzenie środowiska umożliwiającego ludziom pełne rozwinięcie ich potencjału i korzystanie z przynależnych im praw podstawowych jest centralnym elementem gospodarki dobrobytu. Jednocześnie zrównoważony i sprzyjający włączeniu społecznemu wzrost gospodarczy oraz odporność funkcjonują jako czynniki wspomagające dobrobyt poszczególnych ludzi, społeczeństw i planety.
3. Dla urzeczywistnienia gospodarki dobrobytu zasadnicze znaczenie ma stosowanie podejścia horyzontalnego opartego na międzysektorowej współpracy różnych obszarów polityki. Potrzeba zaangażowania się w działania międzysektorowe wynika z zapisów Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Europejskiej karty społecznej, a we wcześniejszych konkluzjach Rady (z 2006 r.) wymieniono ją jako element podejścia opartego na zasadzie „zdrowie we wszystkich politykach”. Realizacja idei gospodarki dobrobytu nie wymaga nowych kompetencji ani struktur dla działań na szczeblu Unii, ale czyni koniecznym skoordynowane i lepsze korzystanie – przez Unię i jej państwa członkowskie – z ich odpowiednich uprawnień, a także oznacza potrzebę skoncentrowania się na nowo na kluczowych czynnikach dobrobytu.

4. Gospodarka dobrobytu opiera się na solidnej i zrównoważonej polityce gospodarczej. Uwypukla znaczenie inwestowania w skuteczne, wydajne i sprawiedliwe środki i struktury polityczne zapewniające powszechny dostęp do usług publicznych, w tym usług zdrowotnych i społecznych, usług opieki długoterminowej, promocji zdrowia i środków zapobiegawczych, ochrony socjalnej, a także do kształcenia, szkolenia i uczenia się przez całe życie. Kładzie nacisk na zatrudnienie, aktywne polityki rynku pracy, bezpieczeństwo i higienę pracy oraz godziwe warunki pracy jako środki gwarantowania dobrostanu w miejscu pracy. Wspiera równe szanse, równouprawnienie płci i włączenie społeczne.
5. Do kształtowania polityki w oparciu o wiedzę potrzebne są jasne cele oraz odpowiedni zestaw wskaźników charakteryzujących się wysoką jakością, kompleksowe oceny skutków i ocena opłacalności w perspektywie krótko, średnio- i długoterminowej. Powszechnie uznaje się, że sam wskaźnik PKB nie daje kompleksowego obrazu dobrobytu obywateli. Dlatego potrzebne są dalsze, wspólne i wzmożone wysiłki w ramach różnych sektorów, by lepiej korzystać z istniejących instrumentów i je usprawniać i by opierać się na nich przy opracowywaniu wspólnego podejścia do pomiarów dotyczących różnych aspektów gospodarki dobrobytu.
6. Równowaga między wzrostem gospodarczym a postępem społecznym leży u podstaw integracji europejskiej. Ma zasadnicze znaczenie dla społecznej gospodarki rynkowej, zmierzającej do pełnego zatrudnienia i postępu społecznego, i wyróżnia Unię na arenie światowej. Europejski filar praw socjalnych (zwany dalej filarem) służy jako kompas wyznaczający kierunek odnowionego procesu pozytywnej konwergencji społeczno-gospodarczej na rzecz lepszych warunków życia i pracy w Unii. Wdrażanie filaru stanowi wspólne polityczne zobowiązanie i odpowiedzialność Unii i państw członkowskich, i wymaga ciągłych postępów i pogłębionych działań realizowanych przez obie strony zgodnie z ich odpowiednimi kompetencjami. Gospodarka dobrobytu przyczynia się do realizacji celów i do wdrażania filaru zgodnie z nowym programem strategicznym UE na lata 2019–2024. Ponadto wnosi wkład w europejski model społeczny, wzmacniając pozycję wszystkich ludzi poprzez propagowanie pozytywnej konwergencji społeczno-gospodarczej.

7. Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju¹ podkreśla, że inwestowanie w lepsze zdrowie, edukację, zatrudnienie, równouprawnienie płci i ochronę socjalną wszystkich członków społeczeństwa przyczynia się do wzrostu gospodarczego. Ponadto społeczny zwrot z inwestycji powiązany z większym indywidualnym dobrostanem – czyli między innymi większe zaufanie, większe zaangażowanie społeczne i spójność społeczna – przyczynia się do wzrostu gospodarczego poprzez większą łączną produktywność czynników produkcji, większą stabilność finansową i polityczną i wzmocnioną odporność na niekorzystne wstrząsy.
8. Gospodarka dobrobytu jest też jednym z głównych elementów oengetowskiej Agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, do realizacji której zobowiązały się wszystkie państwa członkowskie. W tym samym duchu, wiele organizacji międzynarodowych, mianowicie Grupa Banku Światowego², Międzynarodowy Fundusz Walutowy³, Międzynarodowa Organizacja Pracy⁴ i Światowa Organizacja Zdrowia⁵, uznało znaczenie inwestowania w zdrowie, ochronę socjalną i edukację.

PRZYPOMINAJĄC, że:

9. Wielu Europejczyków wie, że dostatnie życie. Pomimo różnic występujących między państwami członkowskimi i wewnątrz nich, obywatele w Unii są, w uśrednieniu, lepiej wykształceni, zamożniejsi, zdrowsi i żyją dłużej niż kiedykolwiek wcześniej.

¹ Gospodarka dobrobytu – Streszczenie dokumentu informacyjnego OECD pt. „Tworzenie możliwości na rzecz dobrobytu obywateli i wzrostu gospodarczego” (dok. 10414/19); Gospodarka dobrobytu – dokument informacyjny OECD (dok. 10414/19 ADD 1).

² Projekt „Kapitał ludzki” (*The Human Capital Project*).

³ Strategia w zakresie wydatków socjalnych (*The Strategy on Social Spending*).

⁴ Deklaracja o przyszłości pracy przyjęta z okazji stulecia MOP (*The Centenary Declaration for the Future of Work*).

⁵ Karta tallińska „Systemy opieki zdrowotnej dla zdrowia i dobrobytu” (*The Tallinn Charter on Health Systems for Health and Wealth*).

BIORĄC POD UWAGĘ, że:

10. Ubóstwo, wykluczenie z rynku pracy i wykluczenie społeczne powodują pogłębienie nierówności i segregacji, co może prowadzić do polaryzacji i niestabilności w społeczeństwie. Pomimo wielu pozytywnych zmian osoby zagrożone ubóstwem lub wykluczeniem społecznym borykają się z wieloma wyzwaniami i brakiem szans. Co czwarte dziecko w Unii jest zagrożone ubóstwem lub wykluczeniem społecznym. Zjawisko bezdomności nasila się w znacznej liczbie państw członkowskich i dotyczy różnych grup osób, w szczególności w środowiskach miejskich. Jednak miasta mogą też oferować możliwości na rzecz dobrobytu mieszkańców. Odpowiednie wsparcie dochodu, dostęp do wysokiej jakości usług zdrowotnych i społecznych, do usług opieki długoterminowej oraz wczesnej edukacji i opieki nad dzieckiem, dostęp do mieszkań po przystępnych cenach i wsparcie integracji i reintegracji na rynku pracy to działania niezbędne do zapobiegania i stawiania czoła ubóstwu i wykluczeniu przy jednoczesnym zapewnianiu równych szans dla wszystkich. Ważną rolę odgrywają również gospodarka społeczna, innowacje społeczne i inwestycje społeczne.
11. Zmieniający się świat pracy wymaga zdolności dostosowawczych oraz zróżnicowanych i stale aktualizowanych kwalifikacji i umiejętności. Kształcenie i szkolenie odgrywają zatem kluczową rolę w zwiększaniu konkurencyjności, zdolności dostosowawczych i uczestnictwa w rynku pracy i w społeczeństwie. Należy podejmować wysiłki w celu ułatwienia wszystkim obywatelom dostępu do uczenia się przez całe życie i nabywania umiejętności i kompetencji, by mogli oni stawiać czoła wyzwaniom i korzystać z możliwości oferowanych przez cyfryzację i nowe formy pracy. Zmiana klimatu będzie mieć wpływ na świat pracy. Rada Europejska zwróciła się do Rady i Komisji o kontynuowanie prac nad warunkami, zachętami i ramami wsparcia, które należy wprowadzić, aby zgodnie z porozumieniem paryskim zapewnić przejście UE do neutralności klimatycznej, które między innymi pozwoli zachować konkurencyjność Europy, będzie sprawiedliwe i społecznie zrównoważone i uwzględni uwarunkowania krajowe państw członkowskich. Co się tyczy zatrudnienia, przejście do neutralności klimatycznej niesie ze sobą zarówno korzyści, jak i wyzwania.

12. Słabsze grupy społeczne i osoby zagrożone wykluczeniem często napotykają trudności na rynku pracy i w społeczeństwie, i mogą mieć szczególne potrzeby w miejscu pracy i w życiu zawodowym. W zaspakajaniu tych potrzeb kluczowe znaczenie ma zasada niedyskryminacji. Włączenie osób z niepełnosprawnościami w rynek pracy i ogół społeczeństwa wpisuje się w zasadę godnej pracy i prawa człowieka. Co więcej możliwości dla rynku pracy i dla gospodarki wiążą się ze długim trwaniem życia i potrzebne są środki wsparcia umożliwiające wszystkim obywatelom czynny udział w życiu społecznym i zawodowym.
13. Godziwe wynagrodzenie, sprawiedliwe i dobre warunki pracy, wysokiej jakości miejsca pracy, miejsca pracy, w których szanuje się pracownika, oraz brak dyskryminacji w pracy to elementy umożliwiające równy dostęp do rynku pracy i pozostawanie na nim, zapobiegające wczesnemu przechodzeniu na emeryturę i zapewniające wykorzystywanie umiejętności całej ludności aktywnej zawodowo. Odpowiednie zapewnianie ochrony praw socjalnych i ochrony życia w miejscu pracy wzmacnia wymiar socjalny Unii i odgrywa ważną rolę w zwalczaniu nierówności i ubóstwa pracujących. Sprawiedliwe i dobre warunki pracy oraz odpowiednia ochrona socjalna powinny być również zagwarantowane w nowych formach pracy. Bezpieczne i zdrowe miejsca pracy przekładają się na większą produktywność, większe zadowolenie z pracy i dłuższe życie zawodowe, a także zapobiegają chorobom i wypadkom związanym z pracą i wysokim kosztem generowanym przez takie choroby i wypadki. Partnerzy społeczni odgrywają ważną rolę w opracowywaniu tych polityk.
14. Propagowanie równouprawnienia płci, zwiększanie możliwości zatrudnienia dla kobiet, zapewnianie przestrzegania zasady równości wynagrodzeń za taką samą pracę, ułatwianie kobietom i mężczyznom godzenia pracy i obowiązków opiekuńczych z życiem prywatnym, a także zapobieganie przemocy wobec kobiet i zwalczanie tej przemocy to działania niezbędne do uzyskania trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu, spójności społecznej i dobrobytu. Zmniejszanie różnicowania sytuacji kobiet i mężczyzn w obszarze zatrudnienia, wynagrodzenia i emerytur i wzmacnianie pozycji ekonomicznej kobiet uznaje się za warunki wstępne dla bardziej sprawiedliwej i sprzyjającej włączeniu społecznemu gospodarki.

15. Dobrze zaprojektowane, odpowiednie i stabilne powszechne systemy ochrony socjalnej mogą skutecznie chronić poszczególne osoby. Inwestowanie w systemy ochrony socjalnej przynosi – w perspektywie długoterminowej – cenne rezultaty społeczne i gospodarcze. Ochrona socjalna wnosi wkład w odporność społeczno-gospodarczą i kapitał ludzki. Ponadto takie systemy mogą zapewnić lepsze wyniki na rynku pracy poprzez wspieranie przekierowywania siły roboczej do nowych i dynamicznych sektorów gospodarki.
16. Kształcenie, szkolenie i uczenie się przez całe życie to niezbędne środki z zakresu polityki na rzecz dobrobytu. Włączające, dostępne i wysokiej jakości kształcenie i szkolenie mają podstawowe znaczenie dla społeczeństw i gospodarek, które muszą dostosować się do zmian i je wykorzystywać. Inwestowanie w kształcenie i szkolenie przynosi znaczne korzyści gospodarcze i społeczne, wspiera stabilność gospodarczą i wzrost gospodarczy oraz jest jednym z kluczowych czynników odporności naszych gospodarek i społeczeństw oraz ich przyszłego dobrobytu.
17. Wyzwaniom zagrażającym dobrobytowi obywateli można najlepiej stawić czoła, reagując na nie na wczesnym etapie i na przestrzeni całego życia. Nakierowane na ten cel środki obejmują między innymi dobrej jakości i przystępną cenowo opiekę przedporodową, wczesną edukację i opiekę nad dzieckiem, promowanie zdrowego stylu życia, w tym aktywności fizycznej i zdrowego odżywiania, a także środki zapobiegawcze i zapewnianie sprzyjających warunków. Inwestowanie w kompetencje zdrowotne jest ważne dla umożliwiania obywatelom dokonywania zdrowych wyborów.

18. Powszechny dostęp do usług zdrowotnych, opieki długoterminowej, profilaktyki i promocji zdrowia, zapewniane przez stabilny system opieki zdrowotnej, to podstawowe elementy dobrobytu, które przyczyniają się także do usuwania nierówności w zakresie zdrowia, a co za tym idzie wnoszą wkład w gospodarkę i społeczeństwo. Inwestycje w bezpieczeństwo zdrowotne przyczyniają się do skutecznego i wczesnego zapobiegania zagrożeniom, wykrywania zagrożeń dla zdrowia i reagowania na nie. Przykładowo oporność na środki przeciwdrobnoustrojowe, opór przed szczepieniami, a także coraz częstsze klęski żywiołowe wywołane zmianą klimatu i występowanie ognisk epidemiologicznych mogą powodować ogromne szkody dla zdrowia publicznego i gospodarek krajowych. Zwiększanie wyszczepialności stanowi racjonalny pod względem kosztów środek zapobiegania wielu chorobom zakaźnym. Większe wysiłki na rzecz promowania dobrego zdrowia psychicznego oraz na rzecz postępów w zapobieganiu zaburzeniom psychicznym, ich wczesnym diagnozowaniu, leczeniu oraz przeciwdziałaniu ich stygmatyzacji poprawiłyby życie milionów Europejczyków w trakcie ich życia i przyczyniałyby się do niedyskryminacyjnych środowisk pracy, lepszych warunków jej wykonywania, a tym samym do wzmocnienia gospodarki.
19. Ciągły wzrost wydatków na opiekę zdrowotną stanowi wyzwanie dla gospodarek krajowych we wszystkich europejskich państwach. Dlatego kluczowe znaczenie ma zajęcie się społecznymi, komercyjnymi, gospodarczymi i środowiskowymi uwarunkowaniami zdrowia i obciążeniami związanymi z chorobami niezakaźnymi, z uwzględnieniem takich czynników ryzyka jak nieodpowiednia lub niezdrowa dieta, brak aktywności fizycznej oraz szkodliwe używanie alkoholu i tytoniu. By kierunkować konsumpcję i zachowania można stosować środki polityki fiskalnej.
20. Niedobory i wysokie ceny niektórych wyrobów medycznych i leków w połączeniu z niewydajnym stosowaniem leków generycznych i biopodobnych mogą zagrażać stabilności krajowych systemów opieki zdrowotnej i ich finansowaniu. Niezwykle ważne jest, by poprawić dostęp do leków, ich efektywność kosztową, bezpieczeństwo pacjentów i ciągłość leczenia. Ponadto ważne jest kontynuowanie dyskusji politycznych na temat przystępności cenowej i bezpieczeństwa dostaw.

21. Rozwój technologiczny, zwłaszcza cyfryzacja i sztuczna inteligencja, zmienia sposób, w jaki można propagować dobrobyt i dostarczać usługi zdrowotne i społeczne. Może on zwiększyć racjonalność pod względem kosztów, wydajność i jakość usług, a także pomagać zwalczać nierówności w dostępie i nierówności wyników. Ważne jest, by poprawić dostęp obywateli do ich danych dotyczących zdrowia i danych społecznych i zwiększać świadomość na temat potrzeby ochrony tych danych. W celu osiągnięcia postępów w dziedzinach zdrowia publicznego, badań naukowych i innowacji konieczne jest wykorzystywanie potencjału tkwiącego w danych dotyczących zdrowia i danych społecznych, przy jednoczesnym poszanowaniu mających zastosowanie zasad ochrony danych i zasad etycznych.
22. Europejski semestr zapewnia ramy koordynacji polityk gospodarczych państw członkowskich i jest ważnym narzędziem monitorowania realizacji strategii „Europa 2020” i kluczowych obszarów objętych filarem. Liczba konkretnych zaleceń dotyczących polityk: społecznej, zatrudnienia, kształcenia, szkolenia i na rzecz równości oraz zaleceń dotyczących zdrowia, opieki długoterminowej, emerytur, ubóstwa i wykluczenia społecznego stopniowo rosła i dziś obszarów tych dotyczy prawie połowa zaleceń. Dla trwałego, długoterminowego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu niezbędne są dobrze zaprojektowane i zrównoważone polityki społeczne, zatrudnieniowe, edukacyjne i zdrowotne, a także zapewnienie równouprawnienia płci. Dlatego też ważną rolę w europejskim semestrze odgrywają współpraca międzysektorowa i odpowiednia równowaga między polityką gospodarczą a politykami wymienionymi powyżej.
23. Odpowiedzialność za reformy strukturalne spoczywa na państwach członkowskich. Unijne fundusze strukturalne mogą wspomagać dalszy zrównoważony rozwój prowadzonych w państwach członkowskich polityk na rzecz dobrobytu. Fundusze te mogą wspierać działania państw członkowskich określone w zintegrowanych wytycznych politycznych na rzecz gospodarki i zatrudnienia i w zaleceniach dla poszczególnych krajów w ramach europejskiego semestru.

24. Z powyższych powodów niezwykle istotne jest, by Unia opracowała nową długoterminową strategię na okres po roku 2020 mającą zapewnić, że Unia stanie się najbardziej konkurencyjną, sprzyjającą włączeniu społecznemu i **neutralną dla klimatu** gospodarką na świecie, spełniającą wymogi gospodarki dobrobytu. Ważne jest, aby Unia objęła rolę światowego lidera, przyjmując ambitną i zrównoważoną nową strategię horyzontalną zgodną ze zobowiązaniami złożonymi w ramach filaru i oenztowskiej Agendy 2030.

Rada Unii Europejskiej ZACHECA państwa członkowskie, by:

25. PRZEPROWADZIŁY międzysektorową ocenę czynników wpływających na dobrobyt w celu wzmocnienia opartych na wiedzy procesów kształtowania polityki i podejmowania decyzji.
26. ROZWAŻYŁY korzystanie ze wskaźników związanych z dobrobytem do monitorowania krajowych procesów budżetowych i przygotowywania sprawozdań na temat tych procesów i do podejmowania decyzji w oparciu o wiedzę. Wszystkie te wskaźniki powinny być przedstawiane według kryterium płci.
27. ZWIĘKSZYŁY uczestnictwo w rynku pracy poprzez lepsze ukierunkowywanie konkretnych środków wsparcia na rzecz osób wykluczonych lub zagrożonych wykluczeniem z rynku pracy, zgodnie z podejściem aktywnego włączania.
28. ZAPEWNIŁY, zgodnie z uwarunkowaniami krajowymi, powszechny dostęp do odpowiedniej ochrony socjalnej i do przystępnych cenowo i zrównoważonych usług wysokiej jakości.
29. KIEROWAŁY swoje działania międzysektorowe na likwidowanie wyzwań dla dobrobytu na wczesnym etapie i na przestrzeni całego życia obywateli, uwzględniając zwłaszcza korzyści wynikające ze środków w zakresie profilaktyki i promocji zdrowia.
30. PROPAGOWAŁY kompleksowe polityki w zakresie uczenia się przez całe życie, a także rozwijanie umiejętności i kompetencji przez całe życie.

31. PROPAGOWAŁY reformy strukturalne sprzyjające włączeniu społecznemu, uczestnictwu obywatelskiemu i odporności społeczno-ekonomicznej.
32. WZMOCNIŁY perspektywę międzysektorową w stanowiskach politycznych przedstawianych na forach różnych organów przygotowawczych Rady zajmujących się europejskim semestrem, aby zapewnić wyważoną analizę horyzontalną, zgodnie z koncepcją gospodarki dobrobytu.

ZACHĘCA państwa członkowskie i Komisję Europejską, by zgodnie ze swoimi odpowiednimi kompetencjami, z uwzględnieniem uwarunkowań krajowych i z poszanowaniem roli i autonomii partnerów społecznych:

33. WŁĄCZAŁY w sposób horyzontalny kwestię gospodarki dobrobytu do krajowych i unijnych polityk i stawiały ludzi i ich dobrobyt w centrum procesu kształtowania polityki.
34. DOKONYWAŁY opartych na dowodach i skutecznych interwencji politycznych na szczeblu krajowym i unijnym w celu stawiania czoła wspólnym wyzwaniom dla dobrobytu.
35. NADAŁ ELIMINOWAŁY ubóstwo, w szczególności koncentrując się na zwalczaniu ubóstwa dzieci oraz międzypokoleniowego dziedziczenia ubóstwa, w tym poprzez poszukiwanie nowych środków.
36. KONTYNUOWAŁY opracowywanie i wdrażanie środków uwzględniających bezdomność i nakierowanych na to zjawisko i PROMOWAŁY dostęp do przystępnych cenowo mieszkań dla wszystkich.
37. PROPAGOWAŁY międzysektorową współpracę i dalej wzmacniały znaczenie polityk zatrudnieniowych, społecznych, zdrowotnych i edukacyjnych w procesie europejskiego semestru.
38. PRZEPROWADZAŁY analizy horyzontalne w procesie europejskiego semestru, by pogłębiać szeroką, długoterminową wizję polityki i opracowywać zrównoważone zalecenia polityczne.

39. NADAL ROZWIJAŁY rygorystyczne gromadzenie danych ilościowych i jakościowych i metody statystyczne służące pomiarowi i regularnemu monitorowaniu dobrobytu obywateli, aby przeprowadzać, z uwzględnieniem wskaźników gospodarczych stosowanych w kontekście europejskiego semestru, kompleksową analizę służącą za podstawę kształtowania polityki i podejmowania decyzji.
40. PROPAGOWAŁY realizację zasad określonych w Europejskim filarze praw socjalnych, uznając to za ważny krok w kierunku urzeczywistnienia gospodarki dobrobytu.
41. ZAPEWNIŁY wykorzystanie cyfryzacji z pożytkiem dla dobrobytu obywateli na przykład poprzez przyspieszenie prac nad innowacyjnymi, rozwiązaniami cyfrowymi, w których bezpieczeństwo uwzględniono na etapie projektowania i które mają zastosowanie w promocji zdrowia, opiece zdrowotnej i politykach społecznych, poprzez wzmacnianie, w odpowiednich przypadkach, bieżących inicjatyw w zakresie interoperacyjnej, transgranicznej wymiany danych na temat zdrowia i ochrony socjalnej oraz poprzez wdrażanie innowacyjnych technologii dotyczących danych, w tym technologii sztucznej inteligencji, przy poszanowaniu zasad ochrony danych, bezpieczeństwa danych i powiązanych zasad etycznych, oraz PROMOWAŁY włączenie cyfrowe.
42. PRZYGOTOWAŁY SIĘ na skutki zmian demograficznych, zwłaszcza tych powodowanych przez starzenie się społeczeństw i długowieczność, i PROPAGOWAŁY we wszystkich obszarach polityki aktywne starzenie się w dobrym zdrowiu.
43. WDRAŻAŁY konkretne i skuteczne środki, by znieść zróżnicowanie sytuacji kobiet i mężczyzn w obszarze zatrudnienia i płac, które to środki wykraczałyby poza obecny Plan działań UE w zakresie eliminowania zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć, i ZAJĘŁY SIĘ wpływem wspomnianego zróżnicowania w obszarze zatrudnienia i płac na zróżnicowanie emerytur ze względu na płeć.
44. PROPAGOWAŁY wysoki poziom dostępnych, przystępnych cenowo i charakteryzujących się wysoką jakością usług wczesnej edukacji i opieki nad dzieckiem, zgodnie z celami dotyczącymi opieki nad dzieckiem wyznaczonymi w 2002 r. w Barcelonie przez Radę Europejską i zgodnie z zaleceniem Rady z 2019 r. w sprawie wysokiej jakości systemów wczesnej edukacji i opieki nad dzieckiem.
45. WZMOCNIŁY rolę gospodarki społecznej, przedsiębiorczości społecznej i innowacji społecznych w propagowaniu włączenia społecznego, tworzeniu wysokiej jakości miejsc pracy i inwestycji społecznych i ułatwianiu dostępu do nich.

46. WSPÓŁPRACOWAŁY ściśle z europejskimi i krajowymi partnerami społecznymi i społeczeństwem obywatelskim w celu propagowania gospodarki dobrobytu poprzez skuteczny dialog społeczny i obywatelski.

ZACHĘCA Komisję Europejską, by:

47. ZAPROPONOWAŁA, w związku z niedalekim wygaśnięciem strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu, nową długoterminową strategię Unii na rzecz wzrostu mającą zapewnić, że Unia stanie się najbardziej konkurencyjną, sprzyjającą włączeniu społecznemu i **neutralną dla klimatu gospodarką** na świecie.
48. PRZYGOTOWAŁA komunikat w sprawie gospodarki dobrobytu, z naciskiem na wzajemne powiązania między politykami na rzecz dobrobytu a politykami na rzecz wzrostu gospodarczego, na zrównoważoną międzysektorową współpracę między różnymi obszarami polityki, podejście oparte na wiedzy oraz środki zapobiegawcze i wczesne interwencje, który będzie wspierać realizację filaru i oenztetowską agendę 2030.
49. WZMOCNIŁA ocenę wpływu prawodawstwa i głównych inicjatyw politycznych na dobrobyt, w tym w obszarze polityki gospodarczej.
50. DOKONAŁA PRZEGLĄDU strategicznych ram UE dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy, uwzględniając zmieniający się świat pracy.
51. PRZYJĘŁA odrębną europejską strategię na rzecz równouprawnienia płci i WZMACNIAŁA uwzględnianie aspektu płci i sporządzanie budżetu z uwzględnieniem aspektu płci oraz skuteczne wdrażanie tych założeń we wszystkich obszarach polityki.
52. PROPAGOWAŁA europejską współpracę w kształceniu i szkoleniu z myślą o uczynieniu Europy wiodącym na świecie społeczeństwem uczącym się, wspierając kulturę, która zachęca, wzmacnia i motywuje poszczególnych ludzi i społeczeństwa do uczenia się – na wszystkich poziomach i we wszystkich formach kształcenia i szkolenia oraz na wszystkich etapach życia.

53. OPRACOWAŁA nowe inicjatywy z myślą o politykach dotyczących niepełnosprawności, które powinny obowiązywać po zakończeniu bieżącej europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności 2010–2020.
54. ODNOWIŁA zobowiązanie na rzecz integracji Romów poprzez opracowanie nowych inicjatyw politycznych, w tym poprzez przyjęcie europejskiej strategii ramowej na okres po roku 2020.
55. WSPARŁA państwa członkowskie – poprzez odpowiednie działania w ramach swoich kompetencji – w ich wysiłkach na rzecz poprawy stabilności i dostępności usług zdrowotnych, w tym dostępu do leków i wyrobów medycznych.
56. ZAPROPONOWAŁA unijną strategię na rzecz zdrowia psychicznego, biorąc pod uwagę międzysektorowe skutki różnych polityk dotyczących zdrowia psychicznego.
57. ZAPROPONOWAŁA europejski plan działań dotyczący walki z rakiem, by wspierać państwa członkowskie w ich wysiłkach nakierowanych *między innymi* na zapobieganie nowotworom, wczesne diagnozowanie i leczenie oraz poprawę jakości życia pacjentów i osób, które przebyły chorobę nowotworową.

ZACHĘCA Komitet ds. Zatrudnienia i Komitet Ochrony Socjalnej, by:

58. UWZGLĘDNIĄŁY gospodarkę dobrobytu w prowadzonych przez siebie analizach dotyczących obszarów polityki wchodzących w zakres ich kompetencji.
59. NADAL ROZWIJAŁY ścisłą współpracę między sobą i z Komitetem Polityki Gospodarczej, a także z innymi właściwymi organami przygotowawczymi Rady mającymi kompetencje zwłaszcza w obszarze zdrowia i edukacji, aby zapewnić wyważoną analizę horyzontalną.
60. KONTYNUOWAŁY zadanie udoskonalania i rozwijania, we współpracy z instytucjami UE, wiarygodnych i porównywalnych w skali międzynarodowej wskaźników do pomiaru i monitorowania dobrobytu obywateli w Unii, z uwzględnieniem specyficznej sytuacji danego kraju i prac prowadzonych przez inne odpowiednie podmioty międzynarodowe.